

บทที่ 1

ประวัติความเป็นมาของโบว์ลิง

1. โบว์ลิงคืออะไร

โบว์ลิงคือกีฬาประเภทหนึ่ง ที่นิยมเล่นกันในที่ร่ม โดยใช้วัตถุกลมๆ ซึ่งมีเส้นรอบวงประมาณ 27 นิ้ว มีขนาดน้ำหนักตั้งแต่ 8 ปอนด์ ถึง 16 ปอนด์ มีรูกลมๆ รวม 3 รู มีสีสันทสวยงาม แต่ส่วนมากมักจะนิยมสีดำหรือสีเขียวย้ำ มีพื้นผิวนอกเรียบและเป็นมันใช้สำหรับโยนไปตามพื้นไม้เมเปิล (maple) หรือไม้ชนิดอื่นสุดแต่จะนิยม ซึ่งมีลักษณะเป็นแผ่นเล็กๆ อัดกันแน่น รวมจำนวนทั้งสิ้น 39 แผ่น มีขนาดกว้างประมาณ 5 ฟุต ยาว 63 ฟุต ที่ปลายริมสุดของพื้นไม้มีพื้นไม้ตั้งอยู่เป็นแถวเป็นแนวรูปสามเหลี่ยม รวม 10 พื้น

2. ต้นกำเนิดของโบว์ลิง

ต้นกำเนิดที่แท้จริงของกีฬาโบว์ลิง ยังไม่มีผู้ใดทราบต้องแน่ชัดว่ามีต้นกำเนิดมาอย่างไร แต่ก็มีหลักฐานพอที่จะเป็นเครื่องยืนยันได้ว่า แบบแผนการเล่นโบว์ลิงนั้นมีกำเนิดมาตั้งแต่ 7,000 ปีล่วงมาแล้ว นักโบราณคดีได้ศึกษาถึงประวัติและความเป็นมาของพวกอียิปต์ ทำให้ทราบว่าชาวอียิปต์โบราณได้ริเริ่มเล่นกีฬาประเภทหนึ่ง ซึ่งมีส่วนการเล่นคล้ายคลึงกับกีฬาโบว์ลิงที่เรากำลังนิยมเล่นกันอยู่ในปัจจุบัน จากการค้นคว้าของนักประวัติศาสตร์ และนักโบราณคดีบางท่าน ทำให้ทราบต้นกำเนิดของกีฬาโบว์ลิงอีกว่า การเล่นเกมที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับการเล่นโบว์ลิงดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ นั้น ได้ค้นพบใน Egyptian tomb

เมื่อประมาณ 5,200 B.C. ชาว Polynesian ในสมัยโบราณนิยมใช้ก้อนหินก้อนกลมๆ กลิ้งหรือโยนไปเพื่อให้ไปถูกวัตถุอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งวางอยู่ห่างจากตัวผู้โยน 60 ฟุต ซึ่งเป็นระยะห่างใกล้เคียงกันกับกีฬาโบว์ลิงที่เรากำลังนิยมเล่นกันอยู่ในปัจจุบัน

ประวัติความเป็นมาของโบว์ลิงมิใช่มีแต่เพียงที่กล่าวมาข้างต้นนี้เท่านั้น แต่ยังมีนักประวัติศาสตร์อีกหลายท่านที่เชื่อว่า การเล่นโบว์ลิงในปัจจุบันนี้ได้พัฒนาเปลี่ยนแปลงแก้ไขวิธีการเล่นมาจากพวกยุโรปเมื่อประมาณ 1,000 ถึง 1,500 ปี ล่วงมาแล้ว ซึ่งในสมัยนั้นพวกยุโรปนิยมเล่นบนพื้นสนามหญ้ากลางแจ้ง บ้างก็ว่ากีฬาโบว์ลิงมีกำเนิดในราวศตวรรษที่ 17 มีกำเนิด

เกิดขึ้นครั้งแรกที่ประเทศอิตาลี และรู้จักกันในนาม Bowles หรือ Bowling on the green แต่เกมการเล่นประเภทนี้ไม่ค่อยได้รับความนิยมจากประชาชนโดยทั่วไปนัก เกมชนิดนี้จึงแพร่หลายไปยังประเทศอื่นๆ ได้ช้า

ตามหลักฐานทางศิลปะในสมัยยุคหิน (Stone Age) ได้บันทึกไว้ว่า บรรพบุรุษของมนุษย์โลกในสมัยแรกเริ่มได้เล่นเกมชนิดหนึ่งซึ่งมีลักษณะคล้ายกับเกมการเล่นโบว์ลิ่งในสมัยปัจจุบันอุปกรณ์การเล่นในยุคนั้นก็ ได้แก่ ก้อนกรวด ก้อนหิน (pebbles) ลักษณะการเล่นก็คือพยายามโยนก้อนกรวดก้อนหินเหล่านี้ให้ไปถูกก้อนหินก้อนอื่นๆ ให้ล้มลง ณ พืชภัณฑ์สถานที่เมือง San Diego มลรัฐ California ประเทศสหรัฐอเมริกา มีหลักฐานแสดงไว้ว่าชาว Polynesian สมัยโบราณก็เคยเล่นเกมที่เหมือนกับเกมการเล่นโบว์ลิ่งในสมัยปัจจุบันเช่นเดียวกัน โดยใช้ก้อนหินที่มีลักษณะเป็นทรงรูปไข่ มีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ $3\frac{1}{2}$ - 4 นิ้ว ชาว Polynesian เรียกเกมที่เขานิยมเล่นในสมัยนั้นว่า Uia Maika

3. วิวัฒนาการของโบว์ลิ่ง

วิวัฒนาการของโบว์ลิ่งได้มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ตามแต่ละยุคแต่ละสมัย และความนิยมของประชาชนในท้องถิ่นนั้นๆ แบบแผนการเล่นโบว์ลิ่งก็มีลักษณะแตกต่างกันไป เริ่มต้นแพร่หลายในยุโรปในศตวรรษที่ 14 บางครั้งเกมการเล่นโบว์ลิ่งก็มีจุดประสงค์เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองพิธีทางศาสนา (religious ceremony)

ชาวเยอรมันนิยมเล่นเกมโบว์ลิ่ง เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองพิธีทางศาสนาเช่นเดียวกัน เพื่อแสดงออกถึงสัญลักษณ์ว่าร้ายหรือตี (symbolized evil) ถ้าผู้เล่นโยนพลาดเป้าก็แสดงถึงว่าเขาจะต้องทำการสำนึกในความผิดด้วยการถ่าล้างบาป ตามพิธีทางศาสนา

ในตอนต้นศตวรรษที่ 15 ทั้งชาวเยอรมันและฮอลแลนด์นิยมเล่นเกมโบว์ลิ่งชนิด 9 พิน ที่อังกฤษในขณะนั้นก็นิยมเล่น 9 พินเช่นกัน แต่กษัตริย์ เอ็ดเวิร์ด ที่ 3 (Edward III) และริชาร์ด ที่ 2 (Richard II) ได้พยายามขัดขวางไม่ให้ชาวอังกฤษเล่นโบว์ลิ่งโดยให้เหตุผลว่าเป็นการสิ้นเปลืองเวลา และทำให้เสียประโยชน์ต่อการเตรียมสงคราม

ชาวดัตช์ (Dutch) ที่ไปตั้งรกรากขุดทองในอเมริกาได้นำเกมการเล่นโบว์ลิ่งชนิด 9 พิน ไปแพร่หลายในอเมริกาเมื่อประมาณศตวรรษที่ 17 อีกด้วย

เกมการเล่นโบว์ลิ่งได้แพร่หลายเข้าไปในสหรัฐอเมริการวดเร็วยิ่งกว่าประเทศอื่น ๆ จนถึงกับมีสภาโบว์ลิ่งเกิดขึ้นมีชื่อว่า The American Bowling Congress ใช้ตัวย่อว่า A B C สภา

ตั้งขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ.1895 จนกระทั่งถึงปี ค.ศ.1960 สภานี้มีสมาชิกถึง 20 ล้านคน และมีสถานที่โบว์ลิงถึง 11,000 แห่ง ชาวอเมริกันเริ่มต้นเล่นเกมโบว์ลิงชนิด 10 พิน มาตั้งแต่ปี ค.ศ.1895 และการเล่นโบว์ลิงชนิด 10 พินนี้ มิเพียงแต่จะแพร่หลายเข้าไปในอเมริกาเท่านั้นไม่ แต่ยังแพร่หลายไปสู่ประเทศต่างๆ ในยุโรปอีกด้วย อาทิเช่น อังกฤษ เยอรมัน นอร์เว สวีเดน ฟินแลนด์ นอกจากนี้ก็มีประเทศในกลุ่มลาตินอเมริกา ออสเตรเลีย และญี่ปุ่น

ลูกโบว์ลิงที่ใช้ในสมัยเริ่มแรกก็เป็นเพียงหินก้อนกลมๆ ไม่มีรูหรือช่องว่างสำหรับที่จะสอดใส่นิ้วมือเข้าไป เหมือนอย่างกับลูกโบว์ลิงที่เราใช้อยู่ในปัจจุบัน ตามบันทึกได้กล่าวไว้ว่า นักโบว์ลิงที่เก่งกาจมีชื่อเสียงมากที่สุดในสมัยเริ่มแรกได้แก่ มาร์ติน ลูเธอร์ (Martin Luther) จุดประสงค์สำคัญในการเล่นเกมโบว์ลิงก็คือพยายามโยนลูกโบว์ลิง ให้ไปถูกพินให้ล้มลงให้หมดภายในหนึ่งหรือสองโยนเท่านั้น พินโบว์ลิงในระยะเริ่มแรกมีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมมุมฉาก สมัยต่อๆ มาได้มีการดัดแปลงแก้ไขให้มีรูปร่างลักษณะสวยงาม น่าดู เหมือนอย่างกับพินโบว์ลิงที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

จากอิตาลีเกมนี้ก็แพร่หลายไปยังประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง โดยเฉพาะที่อังกฤษได้เริ่มรู้จักและเล่นเกมนี้มาแล้วไม่น้อยกว่า 7 ศตวรรษ ส่วนในฝรั่งเศสประชาชนโดยทั่วๆ ไปรู้จักเกมชนิดนี้กันมานาน Carreau มานับเป็นเวลาร้อยๆ ปี Curling ได้แนะนำเกมโบว์ลิงไปยังสกอตแลนด์ โดยดัดแปลงจากการเล่นบนพื้นสนามหญ้าสีเขียว มาเล่นบนลานน้ำแข็งแทน และด้วยความคิดอันหลักแหลมของ Curling นี้เองจึงทำให้ชาวแคนาดา นำเกมการเล่นชนิดนี้ไปเล่นในประเทศของตนบ้าง เกมชนิดนี้มีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไปแล้วแต่ละท้องถิ่น และมีแบบฟอร์มของการเล่นแตกต่างกันไปด้วย บางแห่งนิยมใช้กระป๋องขนาดกลางแทนพิน แต่โดยทั่วๆ ไปใช้พินซึ่งประดิษฐ์ด้วยไม้เนื้อแข็งเหมือนอย่างกับปัจจุบัน ทั้งนี้สุดแล้วแต่ความนิยม ความสะดวก และขนบธรรมเนียมประเพณีของแต่ละเชื้อชาติ

การเล่นเกมโบว์ลิงในสมัยเริ่มแรกนั้นก็นิยมเล่นกันในที่โล่งแจ้ง (outdoor game) โดยใช้บริเวณพื้นที่ดินที่ว่างเปล่าไม่ขรุขระ บางแห่งก็นิยมเล่นบนพื้นสนามหญ้าที่เรียบๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาวะแวดล้อมจะอำนวย พอเริ่มต้นศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน การเล่นโบว์ลิงนิยมเล่นกันในที่ร่ม (indoor game)

ตั้งแต่ปี ค.ศ.1960 เป็นต้นมา การเล่นโบว์ลิงนับได้ว่าเป็นกีฬาในร่มที่มีประชาชนให้ความสนใจมากไม่แพ้กีฬาในร่มหรือกีฬากลางแจ้งประเภทอื่น ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะเป็นเกมกีฬาที่บุคคลเกือบทุกเพศทุกวัยร่วมเล่นได้และนับเป็นเกมกีฬาอีกประเภทหนึ่งที่ผู้เล่นต้องอาศัย

ความชำนาญเป็นปฐม จึงจะสามารถเล่นได้ดี ส่วนความแข็งแรงของร่างกาย (Physical stamina) เป็นความสำคัญอันดับรองลงมา Harry Steers คนสำคัญแห่งมลรัฐอิลลินอยส์ เป็นนักโบว์ลิงมาราธอนผู้หนึ่ง เพราะได้ใช้ชีวิตของเขาเกี่ยวพันกับการเล่นโบว์ลิงนับเป็นเวลา 50 กว่าปีติดต่อกัน Harry เริ่มฝึกหัดเล่นโบว์ลิง เมื่อเขาอายุได้เพียง 8 ขวบ เพราะบิดาของเขาชอบพาเขาไปสู่สถานโบว์ลิงต่างๆ วันหยุดสุดสัปดาห์

4. อุปสรรคการเล่นโบว์ลิงของชาวอังกฤษ

การเล่นโบว์ลิงของอังกฤษเป็นที่นิยมของสังคมชาวอังกฤษโดยทั่วไป กษัตริย์อังกฤษหลายพระองค์ทรงนิยมเล่นกีฬาโบว์ลิงเช่นเดียวกัน แต่ต่อมาระยะหลังๆ โบว์ลิงได้หยุดชะงักไปพักหนึ่งด้วยเหตุผลสำคัญ 2 ประการคือ

ก. เกมการเล่นโบว์ลิงนี้ ประชาชนส่วนใหญ่มิได้เล่นให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการกีฬา แต่เล่นเพื่อการพนัน

ข. เพราะประชาชนชาวอังกฤษส่วนใหญ่ ต่างก็ละทิ้งกีฬายิงธนูซึ่งนับเป็นกีฬาที่กษัตริย์อังกฤษโปรดปรานมากที่สุด

ด้วยเหตุทั้ง 2 ประการนี้เอง พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 3 (Edward III) จึงทรงออกกฎหมายห้ามประชาชนเล่นโบว์ลิงเสียชั่วคราวระยะหนึ่ง แต่ด้วยความศรัทธาของประชาชนที่มีต่อกีฬาประเภทนี้ชั่วคราวเวลาอีกไม่นานนัก ประชาชนก็เริ่มต้นฟื้นฟู ริเริ่มเล่นใหม่ กฎข้อห้ามของพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดก็ต้องยกเลิกไป ในระยะนั้นทราบว่ามี เซอร์ ฟรานซิส เดรก (Sir Francis Drake) ได้ชื่อว่าเป็นยอดนักกีฬาโบว์ลิงคนสำคัญของอังกฤษ

5. อเมริกาเกี่ยวข้องกับการเล่นโบว์ลิงอย่างไร

หลังจากที่กีฬาโบว์ลิงได้แพร่หลายเข้าไปในยุโรปได้ไม่มากนัก ก็แพร่หลายเข้าไปในสหรัฐอเมริกาบ้าง และเชื่อกันว่ากีฬาโบว์ลิงเริ่มแพร่หลายเข้าไปในอเมริกาในระยะเริ่มแรกที่ชนชาวยุโรปอพยพเข้าไปตั้งรกรากถิ่นฐาน หลังจากที่ได้โคลัมบัสค้นพบทวีปอเมริกาได้ไม่นานนัก ชนชาวอเมริกันในสมัยนั้นต่างก็ถือว่าโบว์ลิงเป็นเกมกีฬาเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ (Recreation) สำหรับกองคาราวานของเขา

ในระยะที่กีฬาโบว์ลิงเริ่มขยายตัวเข้าไปในอเมริกาใหม่ๆ ชนชาวอเมริกันนิยมเล่นโบว์ลิงชนิด 9 พิน ซึ่งได้รับอิทธิพลแบบอย่างมาจากพวกชาวดัชช์ เยอรมัน และสวีตเซอร์แลนด์ ใน

ตอนแรกพื้นลานโบว์ลิงนิยมทำด้วยดินเหนียว (clay) หรือไม่ก็เป็นส่วนผสมของดินเหนียวกับ
เถาถ่านหิน แต่ต่อมาในระยะหลังๆ ได้มีการพัฒนาให้ดีขึ้นโดยใช้ไม้เนื้อแข็งขนาดกว้าง 12 นิ้วฟุต
แทนพื้นลานโบว์ลิงที่ทำด้วยดินเหนียว พื้นทั้ง 9 จัดตั้งเป็น 3 แถวๆ ละ 3 พื้น ส่วนกว้างของ
พื้นลานโบว์ลิงมีขนาดกว้างประมาณ 3-4 ฟุต ชาวต่างชาติที่อพยพไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในอเมริกา เป็น
ผู้ที่มีความสามารถและมีความสนใจกีฬาโบว์ลิงมากกว่าพวกเขาชาติอื่นๆ ทุกๆ สถานที่ที่ชาวต่างชาติ
ไปตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่นย่อมมีการเล่นกีฬาโบว์ลิง ในปี ค.ศ.1840 ได้มีผู้สร้างสถานโบว์ลิงโดยเฉพาะ
ขึ้นที่เมืองนิวยอร์ก โดยใช้ชื่อว่า Knickerbocker Alley

กีฬาโบว์ลิงในสหรัฐอเมริกาในระยะเริ่มแรกเฟื่องฟูอยู่ได้ไม่นาน ก็มีเหตุการณ์ชนิด
ที่เคยเกิดขึ้นในประเทศอังกฤษมาก่อน นั่นก็คือมีการเล่นการพนันระบอบเข้าไปอย่างกว้างขวาง
เมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นเช่นนี้ ขบวนการผู้รักษากฎหมายทั้งในมลรัฐ คอนเนตทิคัท (Connecticut)
และมลรัฐนิวยอร์ก (New York) จึงออกกฎหมายห้ามประชาชนเล่นกีฬาโบว์ลิง จากผลอันนี้เอง
จึงทำให้ประชาชนในมลรัฐอื่นๆ เริ่มเสื่อมความศรัทธาในกีฬาประเภทนี้ไประยะหนึ่ง แต่กีฬา
ก็คือกีฬา ดังนั้น ความเสื่อมศรัทธาก็เป็นไปไม่ได้ไม่นานนัก ประชาชนก็หันมาเริ่มต้นเล่นใหม่อีก
ครั้งหนึ่ง และการเริ่มต้นเล่นใหม่นี้ได้มีผู้คิดค้นเพิ่มพื้นเข้าไปอีก 1 พื้น รวมเป็น 10 พื้น ทั้งนี้
ต่างเข้าใจกันว่าเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงกฎหมาย ที่ออกกฎหมายห้ามเล่นโบว์ลิงชนิด 9 พื้น ฉะนั้นการที่
ปัจจุบันนี้เรายังนิยมเล่นโบว์ลิงชนิด 9 พื้น ก็คงสืบเนื่องมาจากเหตุผลอันนี้เอง นอกจากจะเพิ่ม
พื้นเป็น 10 พื้น แล้ว ขนาดความกว้าง ความยาวของพื้น ตลอดจนกฎกติกาที่เปลี่ยนแปลงไปบ้าง
ตามความเหมาะสม เราอาจจะกล่าวได้ว่า การเปลี่ยนแปลงในครั้งนั้นเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่
ในวงการกีฬาโบว์ลิงมากที่สุดทีเดียว

เมื่อประชาชนชาวอเมริกันให้ความสนใจกีฬาโบว์ลิงมากยิ่งขึ้น สมาคมโบว์ลิงแห่งชาติ
(National Bowling Association) จึงกำเนิดเกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ.1875 และหลังจากนั้นอีก 15 ปี คือ
ในปี ค.ศ.1890 สมาคมโบว์ลิงสมัครเล่นแห่งอเมริกัน (American Amateur Bowling Association)
ก็จัดตั้งขึ้นบ้าง และต่อมาในปี ค.ศ.1895 การประชุมตกลง ณ ห้องบีโธเฟิน (Beethoven Hall)
ในนครนิวยอร์ก สมาคมโบว์ลิงอเมริกัน (American Bowling Congress) หรือที่ทราบกันโดย
ทั่วไปว่า ABC. ก็เริ่มก่อตั้งขึ้น เมื่อมีสภาแล้ว ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมกฎและกติกา
อุปกรณ์ในการเล่น ตลอดจนการจัดการแข่งขันให้ดีขึ้นตามสภาพความเหมาะสมของสังคมในยุคนั้น
ตั้งแต่นั้นมาก็กีฬาโบว์ลิงก็เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วและมั่นคง

ในปี ค.ศ.1901 ได้จัดให้มีการแข่งขันโบว์ลิง ซึ่งความชนะเลิศแห่งชาติขึ้น โดยมีทีม

เข้าแข่งขันทั้งหมดรวม 41 ทีม โดยมีผู้เล่นทีมละ 5 คน และแข่งขันประเภทบุคคลอีกเป็นจำนวนมาก สภาโบว์ลิงอเมริกัน (American Bowling Congress) มีอำนาจสิทธิปกครองดูแลเฉพาะนักโบว์ลิงชายเท่านั้น พอปี ค.ศ.1916 จำนวนนักเล่นโบว์ลิงหญิงได้ทวีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วพร้อมกับได้มีการจัดตั้ง สภาโบว์ลิงสตรีนานาชาติ (Woman's International Bowling Congress) ขึ้น โดยมีชื่อเรียกย่อๆ ว่า WIBC และหลังจากนั้นอีกไม่นาน สภาโบว์ลิงเยาวชนแห่งอเมริกัน (American Junior Bowling Congress) ก็ติดตามมา

ปัจจุบันในสหรัฐอเมริกามีผู้สนใจเล่นโบว์ลิงจำนวนเกินกว่า 50 ล้านคน เป็นเกมกีฬาที่มีชื่อเสียง และแพร่หลายไปอย่างรวดเร็ว นักเล่นโบว์ลิงที่มีฝีมือดีๆ หลายคนทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยการเล่นโบว์ลิง เราเรียกว่า นักโบว์ลิงอาชีพ (Professional) หรือเรียกกันย่อๆ ว่า โปร (Pro) ผู้ที่ชนะเลิศแต่ละครั้งจะมีเงินรางวัลตอบแทนความสามารถนับเป็นเงินไทยจำนวนหลายล้านบาท ปัจจุบันนี้เกือบทุกประเทศในโลกกำลังสนใจเล่นกีฬาโบว์ลิงกันอย่างมากมาย และด้วยความจริงข้อนี้เองจึงก่อให้เกิด สหพันธ์โบว์ลิงนานาชาติ (Federation Internationale des Quilleurs) ขึ้น สหพันธ์โบว์ลิงนานาชาติได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ.1952 มีชื่อเรียกย่อๆ ว่า FIQ. สหพันธ์แห่งนี้มีหน้าที่จัดการแข่งขันโบว์ลิงระหว่างชาติอย่างเช่น จัดให้มีการแข่งขันโบว์ลิงชิงแชมป์โลก เมื่อปี ค.ศ.1954 ที่เมือง Helsinki ประเทศฟินแลนด์ ปี ค.ศ.1955 ที่ประเทศเยอรมัน ปี ค.ศ.1967 ที่ประเทศสวีเดน และปี ค.ศ.1971 ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้มีกระแสข่าวว่าในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกที่ประเทศแคนาดา ในปี ค.ศ.1976 นี้จะมีการแข่งขันกีฬาโบว์ลิงรวมอยู่อีกประเภทหนึ่งด้วย